

РЕШЕНИЕ

№ 4918

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 12.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **3071** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Л. Ю. Д. от [населено място], действащ чрез адв. С. А. против Принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП, изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство – л.а. „С.“ с рег. № СВ 8646 НВ, без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, приложена от В. Д. Д., заемащ длъжността „инспектор контрол паркиране“ при [фирма].

Жалбоподателят твърди, че оспорената ПАМ е незаконосъобразна, като изтъква, че в случая не са налице предпоставките на чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП за нейното налагане. Посочва, че процесният автомобил не е бил паркиран в нарушение на правилата за движение, като на мястото, на което същият е паркиран е липсвал поставен знак, предупреждаващ за принудителното преместване. Моли за отмяна на процесния ПАМ. Претендират се направените по делото разноски. В съдебно

заседание, жалбоподателят се представлява от адв. С. А..

Ответната страна – Инспектор „Контрол паркиране от Сектор „Контрол паркиране“ при [фирма] – В. Д. се представлява от адв. М. Г.. Оспорва жалбата по подробно изложени съображения. Претендират се направените по делото разноси, за които представя списък.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 19.03.2022 г. в 13:05 часа [населено място], на [улица]срещу № 3, жалбоподателят е паркирал управляван от него лек автомобил марка „С.“ с рег. № СВ 8646 НВ. На посоченото място и време, В. Д. Д., на длъжност „Инспектор контрол паркиране“ в качеството си на длъжностно лице при [фирма] на основание заповед № С. 21 РД 95-62/11.03.2021 г. на Кмета на Столична община, като е приел, че лекият автомобил е неправилно паркиран и разпоредил процесната ПАМ. В резултат на установеното, проверяващият служител издал АУАН, бл. № 003451 от 19.03.2022 г. /л. 15/.

От показанията на свидетелите Л. Т. – на длъжност оператор, изготвил Протокол на екипите за принудително преместени ППС /л. 43/ и Б. А. – на длъжност „шофьор“ в ЦГМ се установява, че процесният автомобил е бил паркиран вляво на [улица], на еднопосочен път, като колата е била така разположена, че е представлявала пречка за преминаващите на място пешеходци. Показанията на свидетелите се потвърждават от представените чрез административната преписка снимки, поради което съдът ги възприема като достоверни. Свидетелите обозначават мястото на паркиране като „продължение на тротоара“. От изслушаното по делото заключение на вещото лице, а и от снимковия материал се установява, че мястото, на което е бил паркиран автомобилът, не попада върху пътното платно или върху изграден тротоар. То е предвидено за тротоар, съгласно приложената по делото извадка от кадастрален план. Изграденият тротоар от лявата страна на [улица]свършвал малко преди мястото, където е бил паркиран автомобилът. От лявата страна на [улица]след мястото на паркираното МПС в посока на движение към [улица]бил оформен тесен тротоар, поставени са бордюри, настилката е трамбована земна маса. Вещото лице е дало заключение, че при тези обстоятелства нормалното преминаване на пешеходци е било възможно до мястото, където е било паркирано превозното средство, след това

преминаването е било затруднено, тъй като изграденият тротоар е тесен. В заключението на вещото лице е посочено, че на [улица]в участъка от [улица]има поставен неподвижен пътен знак, указващ еднопосочна улица, паркирането забранено – „зелена зона“ и „Нарушителите се отстраняват принудително в работни дни след 19:30 ч., в събота - 18:00 ч.“. Събраният по делото доказателствен материал по същество е непротиворечив относно обстоятелството, че на мястото, където е бил паркиран, автомобилът е бил пречка за движещите се по тротоара и местото, предвидено за тротоар, пешеходци.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена до Административен съд София – град в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК. Оспорва се подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима. По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Според чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно приложената по делото Заповед №СОА21-РД95-62/11.03.20121 г. /лист 18/ на кмета на Столична община, е определено звено „Общинска полиция“ О.-СДВР или служба за контрол ЦГМ да предприемат мерки по административен ред спрямо собствениците или упълномощени от тях водачи на ППС, нарушили нормите на ЗДвП или наредбите на Столична община по отношение на неправилното паркиране. По делото е представена Заповед № РД-09-69/ 01.06.2021 г. /л. 23/ и Трудов договор № РД-12-1П-72/05.12.2019 г. /л. 29/ в уверение на това, че В. Д. Д., разпоредил налагането на процесната ПАМ, е служител „инспектор, контрол паркиране“ към Дирекция „Паркиране и мобилност“

към [фирма]. Следователно, налице са доказателства за оправомощаване на органа разпоредил прилагането на процесната ПАМ, поради което съдът приема, че принудителната административна мярка е наложена от компетентен административен орган. Разпореждането за преместване на автомобила е дадено устно. По аргумент на противното от чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, не е задължителна писмената форма за мярката по чл. 171, т. 5, б. „б” от ЗДвП, като прилагането ѝ по същество представлява властническо волеизявление на административния орган, осъществено чрез действие. Съдът намира, че при налагането на ПАМ не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да послужат като основание за отмяна на атакувания административен акт.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

Възможните хипотези за прилагане на ПАМ „преместване на паркирано превозно средство без знанието на неговия собственик“ са изброени в нормата на чл. 171, ал.1, т. 5 от ЗДвП. Те са следните:

а) (изм. - ДВ, бр. 53 от 2014 г.) паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване; за новото местоположение на превозното средство се уведомява районното управление на Министерството на вътрешните работи, а разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на лицето или организацията, поискала преместването;

б) (изм. и доп. - ДВ, бр. 43 от 2002 г., изм., бр. 51 от 2007 г., бр. 53 от 2014 г.) паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; в този случай лицата по чл. 168 уведомяват районното управление на Министерството на вътрешните работи, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното управление на Министерството

на вътрешните работи;

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че автомобилът е бил паркиран в нарушение на правилата за движение, тъй като съгласно чл. 98, ал.1 от ЗДвП паркирането е забранено на места, където създава опасност или е пречка за движението на другите участници в движението. Пешеходците са уязвими участници в движението, съгласно § 6, т. 75 от ЗДвП. В тази хипотеза законът не изисква да е наличен пътен знак, указващ възможността за принудително преместване на паркирани МПС, затова наличието на табела, според която нарушителите се преместват принудително само в работни дни след 18.30ч., а събота – след 18 ч., в случая е ирелевантно. По делото не се установиха обстоятелства, поради които да се приеме, че наложената ПАМ е издадена при превратно упражняване на власт.

Въз основа на горното, настоящият състав приема, че издадената ПАМ е законосъобразен административен акт, постановен при липса на отменителните основания, предвидени с разпоредбата на чл.146 от АПК, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли като такава.

Предвид изхода на делото и своевременно предявената претенция за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 600 лв., определена съгласно представения по делото списък на разноските и копие от банково извлечение.

Жалбоподателят е останал задължен за разноски по делото към съда за сумата в размера на 100лв. На основание чл. 77 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, следва да бъде осъден да плати сумата по сметка на АССГ.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Ю. Д. от [населено място], [улица], чрез адв. С. А. М. против Принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП, изразяваща се в преместване на паркирано пътно превозно средство - л.а „С.“ с рег. №

СВ8646 НВ, без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач.

ОСЪЖДА Л. Ю. Д. от [населено място], [улица], да заплати на [фирма], сумата от 600 лв., представляваща направените по делото разноски за процесуално представителство от адвокат.

ОСЪЖДА Л. Ю. Д. от [населено място], [улица] да заплати по сметка на АССГ сумата в размер на 100лв. за възнаграждение на вещо лице.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: